

Remarque privat.

Arbeiderbladet (Oslo, NOR)

24.09.1929, Seite 5

Standort Original:

Signaturen: R-A 2.1.007/005

Remarque privat.

En svensk korrespondent har besøkt forfatteren Erich Maria Remarque og hans unge, smukke hustru i deres beskjedne hjem i Berlin. Korrespondenten forteller at skrivebordet segnet under vekten av de 3000 brev som øieblikkets mest leste forfatter har mottatt i den siste tid. På gulvet lå en mektig stabel bøker – alle sammen oversettelser av »Im Westen nichts neues«.

Fru Remarque fortalte at hun hadde nok å gjøre med å passe telefonen og holde nysgjerrige og tiggende personer fra livet. Hennes mann svarer derimot på alle brev, hvis de da inneholder noe fornuftig. Men korrespondansen er vokset slik, at ekteparet nu må ha en maskinskriverske til hjelp.

Rørende er den tro den unge frue, like fra første stund, har næret til sin manns talent. Mens han selv tilte på bokens verdi ennu mens den blev til, blev hustruen ved med å opflamme ham til å fortsette.

– Min mann arbeidet den gang hele dagen som journalist ved bladet »Sport im Bild«, forteller hun. Når han dødstrett kom hjem om aftenen, satte han sig straks til skrivebordet og arbeidet det meste av natten. På seks uker blev boken så ferdig – men så kom, alle trengslene med å finne en forlegger, og alle de perfide angrep på min mann.

Videre beretter fruen at de langt fra ennu har tjent så fantastiske summer som det fortelles. Men de vil dog nu søke en større leilighet og har anskaffet sig bil.

I årene efter krigen levde de i den ytterste fattigdom.

– Min mann forsøkte alt mulig, og til sist fikk han en stilling på en automobilfabrikk i Hannover. Vi giftet oss. Men det var sultelønn, Min mann skrev på vers og prosa forherligelser av de prektige bilringer – selv kjørte han aldri bil. Vi spiste grøt hver aften, bare om søndagen med litt plommekompott til. Og søndag ettermiddag fikk vi bønnekaffe.

På korrespondenten spørsmål til Remarque om han arbeider på en ny bok, svarer han:

– En direkte fortsettelse av »Fra vestfronten« kann jeg selvfølgelig ikke skrive, men jeg vil forsøke å bygge videre på tanken, så det kan komme ennu en bok som muligens kann gjøre noen nytte. Og skulde den gi mig en tilstrekkelig stor inntekt vilde jeg gjerne forsøke å gjøre noe virkelig godt, ikke nettop oprette et av de sedvanlige »Forfatterhjem«, men ... det er så mange av åndens arbeidere, krigsinvalidere og andre, som har det hårdt. Til dem vilde jeg oprette et riktig smukt hjem, hvor de kunde arbeide uten å plage sav næringsssorger.